

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

DE VERLEIDSTERS

DE VAKANTIE VAN EMILIA IN ROME
VERANDERT IN EEN NACHTMERRIE
WANNEER ER BRIEVEN VAN
MICHELANGELO VERDWIJNEN UIT HET
VATICAANSE ARCHIEF

DE CRIME COMPAGNIE

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

De verleidsters

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Marianne en Theo Hoogstraaten

Omslagontwerp: Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: Yolande De Kort / Trevillion Images

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 181 9

NUR 305

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Proloog

Vaticaanstad, voorjaar 1995

Lucio Padovani, hoofdarchivaris van het Vaticaanse Geheim Archief, voelt zich schuldig. Er zijn verleidingen waaraan hij geen weerstand kan bieden. Zijn anders zo rustige, zelfverzekerde tred is veranderd in een gehaast loopje. Hij kan iemand tegenkomen die zal willen weten wat hij uit de beveiligde ruimte heeft meegenomen, en waarom. Helemaal moeilijk wordt het om uit te leggen waarom de beveiligingscamera's in dit deel van het archief zijn uitgeschakeld. Natuurlijk, hij is aan zijn ondergeschikten geen verantwoording schuldig, maar zwijgen zal vreemd overkomen, en dan kan het balletje zomaar de verkeerde kant op gaan rollen. Nog verder de verkeerde kant op gaan rollen, want in feite rolt het al de verkeerde kant op sinds hij de eeuwige strijd tegen de wellust definitief heeft verloren. Dat vervloekte celibaat ook!

Gedeelde zonde is halve zonde, heeft ze in zijn oor gefluisterd toen hij de eerste keer naast haar lag uit te hijgen. Een novice van de orde van de Sisters of the Passion of Christ. Toen ze voor het eerst in zijn kantoor kwam om iets te vragen, had hij vooral oog gehad voor de wulpse vormen van haar fraaie, sexy lijf. Hij weet niet eens meer wat ze toen heeft gevraagd, maar herinnert zich wel haar volle lippen, licht aangezet met een glanzende lipstick, alsof ze vochtig waren. Het zweet brak hem uit, en het zal haar niet zijn ontgaan dat de hand die ze ten afscheid drukte, klam was.

Hij sluit de rode toegangsdeur achter zich en loopt door naar de deur links. Daarachter liggen twee geklimatiseerde ruimtes, waarin de meest bijzondere en meest geheime documenten worden bewaard. Sommige dingen kunnen nu eenmaal beter verborgen blijven. Gelovigen zouden erdoor op het verkeerde been kunnen worden gezet en de verkeerde conclusies kunnen trekken. Alleen

de paus, en de deskundigen die door hem zijn uitverkoren, hebben inzage in zulke papieren. Er zou informatie liggen over de biologische nakomelingen van Christus, met zelfs een handgeschreven brief van Hem. De documenten zouden bewijzen bevatten dat met de geloofsleer van de Kerk op veel punten is gesjoemeld en dat ze is gemanipuleerd. In het Archivio Segreto Vaticano zou zelfs de grootste collectie historische pornografie te vinden zijn.

Vooraf dat laatste prikkelt Lucio's fantasie. Wanneer dit voorbij is, zal hij in de catalogi duiken om ernaar te zoeken. Uiteindelijk is alles te vinden, niets is hier niet systematisch geadmistreerd. Zijn onderbuik begint te tintelen bij het vooruitzicht om misschien, samen met zijn gepassioneerde novice, de historische voorbeelden uit te proberen, prent na prent. Hij vermoedt dat geen vrouw ter wereld zoiets unieks zal kunnen weerstaan, en hij is de enige die dat te bieden heeft. Samen gluren naar geile plaatjes uit het Archivio Segreto Vaticano, waar wie weet welke paus zich in het verleden aan heeft verlustigd.

Daar gaat hij weer! Voor hij er erg in heeft nemen fantasieën zijn geest over. Dit moet stoppen! Hij moet zich concentreren op de twee brieven van Michelangelo waarnaar ze vroeg.

'Ze zijn misschien de laatste schakel, Lucio. Het gaat nog om één puzzelstukje, en ik weet bijna zeker dat ik dat in een van die brieven kan vinden.'

Alle andere brieven van de kunstenaar had ze al stelselmatig bestudeerd. Knap dat ze erachter kwam dat er nog twee brieven moesten zijn. Wat voor geheimen bevatten die brieven van Michelangelo? Ze bleken heel diep te zijn weggestopt, dieper dan de stukken over het proces tegen Galileï, of de briefwisseling met Engelse edelen over de scheiding van Hendrik de Achtste.

Voor hij aan de zwarte, driearmige wielen begint te draaien om de toegangsdeur te openen, luistert hij scherp of hij iemand zijn kant op hoort komen. Goddank, hij is nog steeds alleen.

Even later trekt hij de schuiflade open waarin de brieven opgeborgen zijn. Daar liggen ze, in een lichtbeige mapje, dat hij zon-

der toestemming van de prefect en de paus niet mag inzien, laat staan meenemen. Ze zullen er nooit achter komen. Over een paar uur liggen deze documenten weer op hun plek, zonder ooit te zijn weggeweest. Dat zou immers geadministreerd moeten staan. Een mooie generale repetitie voor de pornografie, als die er tenminste echt is. Het zou hem trouwens niet verbazen. Sommige pausen uit de renaissance namen het niet zo nauw met de zeden. Misschien dat de verhalen over orgiën in het Vaticaan onder Alexander VI, de naam die Rodrigo Borgia als paus aannam, overdreven zijn, feit is wel dat hij meerdere minnaressen in zijn pauselijke bed heeft ontvangen. Volgens de verhalen was hij er zelfs niet vies van om af en toe een hoertje te proberen. Zo'n paus zou best eens een verzameling vieze plaatjes kunnen hebben aangelegd.

Heilige Maria! Waarom zou hij zich druk maken over zijn eigen zonden? Hij heeft maar één minnares! En als een paus zulke prenten heeft verzameld, waarom zou een archivaris zich dan moeten schamen als hij ze wil zien?

Met de twee archiefmapjes tegen zijn borst gedrukt verlaat hij even later de geklimatiseerde ruimte, passeert de rode deur weer en loopt via betonnen gangen naar de oudste van de leeszalen.

Daar heerst, zoals altijd, diepe stilte. Als iemand een pen laat vallen of een van de zware, houten stoelen verschuift, dan wordt het geluid geabsorbeerd door de duizenden archiefmappen die in stellages tegen de wanden staan. Er zitten twee bezoekers in de leeszaal, de een is een doctor van de universiteit van Milaan, die werkt aan een studie over het Vaticaan tijdens de Eerste Wereldoorlog. En een stukje verderop, aan de andere kant van de donkere, eikenhouten tafel, zit een jonge vrouw, haar ravenzwarte haar gevangen in een lange staart die speels over haar rug is gedrapeerd. Ze kijkt vol verwachting naar hem op, en als ze ziet wat hij tegen zijn borst houdt, beweegt ze speels een vinger tussen haar lippen. Een seksueel geladen belofte, die hem acuut een erectie bezorgt. Wanneer hij naast haar staat, draait ze zich zo naar hem toe dat hij vrij zicht heeft op haar lange, slanke benen onder haar korte rokje.

‘Ik hoef ze maar kort in te zien, Lucio. Als erin staat wat ik zoek zie ik dat meteen en schrijf het over. Nee, ik ga je nog niet vertellen waarnaar ik op zoek ben, maar het is zo belangrijk voor me, dat ik er veel voor over heb. Alles eigenlijk.’

Dat zei ze de eerste keer dat ze naar de verstopte brieven vroeg. ‘Alles...’ Zachtjes legt hij de mapjes voor haar op tafel. ‘Je hebt één uur, dan kom ik ze weer ophalen,’ fluistert hij. Op zijn tenen loopt hij de leeszaal uit.

BUITENLAND

LOSGELD GEËIST VOOR DOCUMENTEN MICHELANGELO

ANP 8 mrt 2015

VATICAANSTAD (ANP) – Een voormalige werknemer van het Vaticaan heeft losgeld geëist van de Heilige Stoel voor twee documenten van renaissancekunstenaar Michelangelo (1475-1564). De stukken verdwenen – naar nu door het Vaticaan bekend is gemaakt – twintig jaar geleden uit de archieven. Volgens de Italiaanse krant *Il Messaggero* vraagt de werknemer 100.000 euro.

Volgens woordvoerder Federico Lombardi van het Vaticaan werd een kardinaal van de Sint-Pietersbasiliek in Rome recentelijk benaderd door de eiser. ‘De kardinaal weigerde natuurlijk omdat het gestolen documenten betrof’, aldus Lombardi. Een van de stukken is een brief van Michelangelo met de handtekening van de kunstenaar.

Waarom de diefstal, die volgens de woordvoerder al in 1997 door een non aan de kerkelijke autoriteiten werd gemeld, nooit naar buiten is gebracht, is onbekend.

1

Rome, voorjaar 1509

Ze rende voor haar leven, de donkere, overdekte steeg door naar het plein, dat oplichtte in het schijnsel van de volle maan. Slechter had ze het niet kunnen treffen. Voor de Dochters van het duister was de maan de grootste vijand.

Te laat besepte ze dat het plein geen andere toegang had. In haar paniek had ze zichzelf klem gelopen, terwijl achter haar al hollende voetstappen klonken.

Hoe had het zo mis kunnen gaan? Hij leek zo'n makkelijk slachtoffer. Hij had zonder morren vooruitbetaald en had haar het initiatief gelaten. Geraffineerd had ze zijn zinnen geprikkeld, totdat hij als een snorrende kater naakt op het bed lag, smachtend naar het laatste extatische moment. 'Eerst even mijn blaas legen, anders heb ik niet genoeg ruimte voor zo'n grote jongen als jij.' Haar standaardzinnetje, dat ze in zijn oor had gefluisterd terwijl ze aan zijn oorlelletje likte. Het streelde de manlijke ijdelheid, en voorkwam meestal dat haar slachtoffers argwaan kregen.

Behalve deze keer. Waarschijnlijk had hij te snel in de gaten dat ze zijn broek had meegenomen waar zijn buidel in zat. Voortaan zou ze niet met volle maan werken. In het kamertje, dat ze samen met haar vriendin Lucille huurde van een marktkoopman, zat een smal venster, waar vannacht te veel licht doorheen was geglipt.

Ze onderdrukte een kreet toen ze met haar voet in iets scherpstrapte. Rondom het plein bevonden zich de werkplaatsen van timmerlieden, smeden, leerlooiers en andere ambachtslieden. Ook al werd het plein elke dag geveegd, er bleef nog van alles liggen. Wie

daar op blote voeten overheen holde vroeg om ellende. Ook daar had ze niet aan gedacht toen ze de met klimplanten overdekte steeg in dook.

Zoals altijd was ze over de Via del Porconsolo naar het poortje in de muur van een vervallen paleis gerend. Erdoorheen, twee zware grendels ervoor en ze was veilig voor iedere achtervolger. Vannacht was het lot haar echter slechter gezind dan ooit tevoren.

Hijgend rende ze langs de werkplaatsen, probeerde lukraak of er misschien een deur los was. Iedereen had zijn kostbare gereedschappen en andere attributen natuurlijk beveiligd tegen het dievengilde door deuren en luiken gesloten te houden.

Hij kon nu elk moment het plein op komen en haar zien. Ze kon geen kant meer op. Of toch? De luiken van de werkplaats aan de overkant van het plein stonden open. Haar pijnlijke voeten persen er nog een sprintje uit. Ze prevelde een schietgebedje, ook al verwachtte ze niet dat Hij haar gunstig gezind zou zijn.

Wild duwde ze de deur open, struikelde over de drempel en viel naar binnen, tegen een tekentafel aan. Kreunend werkte ze zich overeind. Die deur moest heel snel dicht. Terwijl ze hem dichtduwde, hoorde ze rennende voetstappen tegen de werkplaatsen rond het plein weerkaatsen. Gejaagd zocht ze naar de grendels. Er was er maar een, iets onder de klink. Een diepe zucht ontsnapte haar toen ze hem had dichtgeschoven. Haar ademhaling werd rustiger, hoewel ze erg gespannen bleef. Ze was nog niet veilig.

Op het plein hoorde ze de voetstappen van minstens twee mannen. Van wie zou hij zo snel hulp hebben gekregen? Ze zocht haar slachtoffers altijd zorgvuldig uit. Het moesten vreemdelingen zijn, zoals kooplui, die maar kort in Rome verbleven. Die kenden de weg niet, hadden hier meestal geen vrienden of familie en sliepen in een herberg of logement. Wanneer ze een goede slag had geslagen, hoefde ze zich nooit lang verborgen te houden.

Plotseling hoorde ze achter zich gekuch. Geschrokken draaide ze zich in de richting van het geluid. Het maanlicht, buiten haar vijand, schoot haar hier te hulp. Het verlichtte een man, die half

overeind was gekomen en naar haar keek, vanaf een stromatras op de vloer. Meteen wist ze waar ze was. Dit was het atelier van een kunstenaar, een vreemde snuiter, over wie van alles werd verteld, maar van wie niemand het fijne wist. Soms was hij tijden weg, dan weer hakte en beitelde hij maandenlang als een bezetene aan een beeld. Hij sliep dan ook in zijn atelier, iets wat andere ambachtslieden aan het plein niet deden.

‘Helpt u me alstublieft. Ze willen me onteren.’

Er werd op de deur gebonsd.

‘Is er iemand binnen?’ klonk het luid.

‘Alstublieft!’ fluisterde ze. ‘Ik zal u alles geven wat u wilt.’ Met een snelle beweging trok ze haar lange, laag uitgesneden jurk over haar hoofd.

Hij had nog steeds niets gezegd, keek alleen naar haar naakte lichaam, dat er in het maanlicht hopelijk verleidelijk uitzag. Snel liep ze naar hem toe, trok het laken waaronder hij lag omhoog en ging naast hem liggen.

‘Is er iemand binnen?’ werd weer geroepen.

‘Wat moeten jullie?’

Ze schrok van zijn harde stem vlak naast haar. Hij werkte zich van de matras omhoog en liep naar de deur. Hij had naakt onder het laken gelegen en hij deed geen moeite om iets aan te trekken. Snel trok ze het laken helemaal over zich heen, maar liet bij nader inzien toch een stuk been bloot. Ze moest zich niet te nadrukkelijk verstoppen. Een goed besluit, bleek meteen, want hij schoof de grendel weg en zette de deur wijd open. Haar achtervolgers kregen alle gelegenheid om naar binnen te kijken.

‘Wat is dit voor een godgeklagd kabaal? Kunnen we hier niet eens meer rustig slapen?’

‘Neemt u ons niet kwalijk. We zijn op zoek naar een hoer die mannen berooft. Ze is over dit plein gevluucht.’

‘Niets gezien, niets gehoord. En laat ons nu verder met rust.’ Hij smakte de deur dicht en schoof de grendel ervoor.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze toen hij weer naast het bed stond. Ze

sloeg uitnodigend het laken van zich af. ‘Ik heb iets beloofd, en ik houd altijd mijn belofte.’

‘Je zou me alles geven wat ik wilde, zei je. Daar wil ik nog even over nadenken.’

Ze staaarde in zijn donkere ogen, waar het maanlicht een minimale glinstering in toeverde. Hij had een aantrekkelijk gezicht, met een donker spits baardje.

‘Veel meer dan mezelf heb ik niet om weg te geven.’

‘Het meest kostbare dat je hebt dus.’ Zijn ogen gleden over haar lichaam. ‘Het mooiste dat ik in tijden heb gezien. Toen je hier binnenviel, dacht ik dat je Clarissa was. Ik wil er echt nog even over nadenken. En als je belooft dat je mij niet zult bestellen, mag je hier blijven slapen.’

‘Dat belooft ik, bij alles wat me heilig is.’

Hij knikte en schoof naast haar onder het laken.

Zijn ogen tastten haar lichaam af, terwijl het potlood de lijnen die hij volgde op papier zette, zonder dat hij ernaar hoefde te kijken.

‘Je linkerarm wat hoger, een beetje gestrekt naar links, je hoofd iets achterover en dan langs die arm kijken, alsof iemand je iets wil aangeven.’

Geconcentreerd deed ze wat hij haar vroeg. Hij stond achter zijn tekentafel en had al meerdere schetsen van haar gemaakt.

‘Ik wil graag dat je voor me poseert,’ had hij vanochtend gezegd toen ze wakker waren geworden, hun lome, naakte lichamen tegen elkaar aan gevlaid. Ze had hem op een niet mis te verstane manier tegen zich aan getrokken. Zijn geslacht had erop gereageerd, zoals dat van alle mannen bij wie ze haar verleidingskunstjes opvoerde, maar daar was het bij gebleven. Tot haar eigen verbazing was ze teleurgesteld geweest toen hij uit bed stapte zonder genomen te hebben wat ze hem aanbood.

‘Wat je aan een vrouw geeft, kom je daarna tekort in de kunst,’ luidde zijn merkwaardige commentaar.

Bij deze man was alles van het begin af aan anders. Hij had zich een ongeluk moeten schrikken toen ze vannacht onverwachts bij hem binnenviel, geschokt moeten zijn over wat de mannen die aan de deur stonden over haar vertelden. Hij reageerde echter alsof hij haar had verwacht, alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat een onbekende vrouw zijn huis binnenviel en bij hem in bed kroop. Welke andere man zou in slaap zijn gevallen met haar naakte lijf naast zich?

‘Je linkerbeen een beetje optrekken, je bekken iets kantelen. Kun

je die borst wat strakker krijgen door je schouder naar achteren te trekken? Zo ja. Vasthouden, heel even nog.'

Ze had nog nooit voor iemand geposeerd. Toch had ze er geen enkele moeite mee om zijn aanwijzingen op te volgen. Misschien omdat ze zich volkomen op haar gemak voelde, ondanks haar naaktheid.

'Hoe kan een vrouw met zo'n prachtig lijf zichzelf als hoer verkopen?' vroeg hij opeens botweg.

Ze slikte, raakte van slag en was haar pose in een klap kwijt.

Hij zuchtte. 'Geef niet, mijn fout. Ik had niet het recht om je dat op die manier te vragen. Laten we maar even rust nemen. Wil je een roemer wijn?'

Wijn... Een drank die in de betere kringen werd gedronken. Zou het waar zijn dat hij regelmatig te gast was bij hertogen, vorsten en kardinalen? Zelfs bij de paus? Ze had die verhalen steeds als onzin afgedaan. Zo iemand had zijn atelier niet in een volkse wijk tussen ambachtslieden en marktkooplui.

'Hier, sla dit maar om, als je dat wilt.' Bijna liefdevol gleden zijn ogen langs haar hals naar beneden. 'De vrouw die heeft geposeerd voor *De geboorte van Venus*, een schilderij van een kunstenaar die net als ik uit Florence komt, zal vast jaloers op je zijn. Je hebt haar gebeeldhouwde gezicht, net zulk mooi haar, maar je vormen zijn voller en ronder. Ontelbaar veel mensen zullen naar je komen kijken en het met me eens zijn dat je veel mooier bent.'

Met een mengeling van bewondering en nieuwsgierigheid keek ze naar hem op, pakte zijn uitgestoken hand en liet zich overeind trekken. Hij sprak over dingen die haar vreemd waren, die tot zijn wereld behoorden, maar niet tot de hare, net als de roemer wijn die hij voor haar inschonk. Tot nu toe had ze zich met hem verbonden gevoeld, al begreep ze niet waarom. Nu leek er opeens een barstje in dat gevoel te zijn gesprongen.

Huiverend sloeg ze de doek die hij haar had gegeven om zich heen en nam voorzichtig een slok wijn.

'Ik verkoop mezelf niet als hoer.' Ze keek hem recht in de ogen. Haar stem klonk vast.

‘Maar... Dat mooie lichaam van je is alles wat je hebt, zei je vannacht. En vanochtend bood je jezelf aan.’

‘Omdat ik je dankbaar ben, maar vooral omdat ik je aardig vind. Je hebt me vannacht niet lastiggevallen, zoals ik van mannen gewend ben. Ik heb rustig kunnen slapen. Voor een vrouw als ik is dat heel bijzonder.’

‘Een vrouw als jij? Van lichte zeden? Moet ik het dan zo omschrijven?’

‘Nee, zo voelen wij dat niet. *Dochters van het duister*, noemen we onszelf. We doen alsof we ons lichaam verkopen, maar laten het nooit zo ver komen.’

‘Dus je had de mannen die hier vannacht aan de deur waren wel degelijk beroofd?’

‘Ja. Daar zal ik niet om liegen. Wat moet ik dan? Me laten misbruiken door iedere man die wil betalen, met het risico dat ik weer zwanger raak?’ Ze liet zich terugzakken op de bank, in de kussens waarop ze had geposeerd.

Hij nam haar bevreedd op. ‘Dat je weer zwanger raakt?’ herhaalde hij.

‘Ja. Ik heb een dochtertje. Ze is nu zeven jaar.’ Door de opkomende emotie ging ze sneller praten. ‘Een ongehuwde moeder wordt overal uitgekotst. Werk krijg ik nergens. Het is kiezen tussen de bedelstaf of je lichaam verkopen. Maar dat willen we niet. Hoe moeten we dat aan onze dochters vertellen?’

Hij trok een kruk weg van zijn tekentafel en ging tegenover haar zitten.

Ze vermeed het om hem aan te kijken. Ze vertelde hier nooit iets over, aan niemand.

‘Je zegt “we” en praat over “onze dochters”.’

‘Lucille, mijn vriendin, is hetzelfde overkomen als ik. We waren net zestien toen die smeerlappen ons van straat plukten en in een bordeel opsloten, waar kardinalen en andere zogenaamde geestelijken zich aan ons kwamen verlustigen, samen met hun adellijke vriendjes natuurlijk.’

Hij bekeek haar opeens anders. Het maakt haar wat rustiger.

‘Wat deden ze met meisjes zoals jij die zwanger raakten?’ Zijn ogen waren zachter geworden, toonden medeleven.

‘Die werden op straat gesmeten, met de waarschuwing dat ze ons wisten te vinden als we onze mond niet hielden.’ Snel nam ze nog een paar slokken van haar wijn. ‘Ik ben geen hoer,’ herhaalde ze heftig. ‘Ik probeer alleen maar te overleven, en een goede moeder te zijn voor mijn dochter. Veroordeel me maar, zoals iedereen doet. Ongehuwd moeder word je alleen door eigen schuld, denken de mensen. Zo zit deze wereld blijkbaar in elkaar.’

Zo te zien onder de indruk nam hij haar op, en leek verlegen om woorden. Langzaam bracht hij de wijnbeker naar zijn mond en nam een slok.

‘Ik veroordeel je niet, dat laat ik aan je Schepper over.’ Hij schoof zijn kruk verder naar haar toe. ‘Laat me je helpen, maar alleen als je belooft dat je geen Dochter van het duister meer zult zijn.’

‘Ik ben niet te helpen. Mensen verachten me, niemand geeft me werk. En de Dochters van het duister kan ik niet verloochenen, al wil ik wel beloven dat ik geen mannen meer zal beroven.’

‘Dat bedoelde ik.’ Op zijn gezicht verscheen een glimlach. ‘Je had me vannacht kunnen beroven en er stilletjes vandoor kunnen gaan. Je bent geen slechte vrouw.’

‘Wel een slechte moeder.’ Ze sprong op, gooide de omslagdoek op de bank en trok haastig haar jurk aan. ‘Lucille en Angelina weten niet waar ik ben. Ze zijn vast erg ongerust. Dat poseren zou maar heel kort duren had je gezegd, maar ik ben hier nog steeds.’ Snel liep ze naar de deur.

‘Wil je in die jurk langs al die werkplaatsen lopen?’ riep hij.

Ze stond stil. In het donker kon ze zo wel over straat, maar in het volle daglicht... Ze moest het hele plein oversteken, tot aan de toegangssteeg. Er zaten vast al ambachtslui buiten voor hun werkplaats. Ze zou alle aandacht naar zich toe trekken, en dat was wel het laatste wat ze wilde.

‘Hier, neem deze maar.’ Hij sloeg een donkerrode, satijnen om-

slagdoek om haar schouders en knoopte de punten. Hij had grote, sterke handen, en de manier waarop hij haar hielp, vertederde haar. 'Zie het maar als betaling voor je poseren.'

'Dat is veel te veel. Zoiets moois zou ik nooit kunnen betalen,' protesteerde ze. 'Ik kom hem snel terugbrengen.'

'Dat zien we nog wel. Als je maar terugkomt. Ik wil de tekening graag afmaken. Hoe heet je eigenlijk?'

'Mira, zo kent iedereen me, maar eigenlijk heet ik Mirabella.'

'Mirabella klinkt mooier en past helemaal bij je.'

'En jij? Ik heb wel over je gehoord. De mensen praten nu eenmaal over elkaar. Maar hoe je precies heet weet ik niet.'

'Michelangelo. Michelangelo Buonarroti.'